

HOVORY S NÁVŠTĚVNÍKY

3. DÍL

**Vyprávění redaktora Ladislava Fišera o tom
co zažil na tajných základnách našich přátel, které
jsou pod zemí, pod mořem i ve vesmíru**

ÚVOD K TOMUTO POKRAČOVÁNÍ

V předchozích dvou dílech Hovorů s návštěvníky jsme většinou mluvili s těmi lidmi z hvězd, kteří žijí mezi námi na Zemi, jen v druhém díle jsme s Ladislavem Fišerem nahlédli do zákulisí pražského generálního ředitelství organizace BATRADIS. Při rozhovoru se slečnou Koletou jsme navštívili řídicí centrum bezpečnostního sektoru, který se stará o chod ochranných zařízení a který má na starosti elektronické ovládání těchto zabezpečovacích zařízení včetně autodestrukčního systému. V tomto díle hodláme uvést rozhovor s dívkou, kterou opět přivedl k životu doktor MuDr. Ernest Goldenstein. Náš redaktor také připravil vyprávění o svých neuvěřitelných zážitcích z nové základny, která patří odbočce Batradisu U.S.A. Můžete se zde také dočíst o letu do vesmíru, kam letěl s našimi přáteli na jejich mimozemskou základnu na měsíci Phobosu, což je jeden ze dvou měsíců planety Mars. Uvedeny zde budou také rozhovory s těmi z nich, kteří nyní pracují na několika kosmických lodích, jenž jsou umístěny v zákrytu za Měsícem. Nebude chybět ani to, co bylo použito v druhém díle. Setkáme se opět s několika dívkami z prvního dílu, abychom se dozvěděli něco nového. Nyní už ale předáme slovo Ladislavu Fišerovi.

Rozhovor s Nelly Gondenstein

Finská pobočka naší organizace nám dovolila zveřejnit základní informace o této dívce, která je zajímavá tím, že spala několik tisíc let. Dle informací, které nám poskytl osobně generální ředitel finské pobočky organizace BATRADIS – pan Eivint Biergsen, se tato dívka jmenuje Nelly, a to dle dívky z knihy J. M. Trosky Nemova říše. Dr. Ernest Goldenstein si toto jméno vybral, protože je tato trilogie jeho nejoblíbenější knihou a to i přes jeho velmi rozsáhlou knihovnu. Eivint Biergsen nám dále sděluje, že Nelly je asi 186 cm vysoká, má jasně žluté blond vlasy do pasu, učesaná na mikádo (ofina jde do čela). Tato dívka má velké, šedomodré oči. Vyznačuje se abnormálně vysokým inteligenčním qocientem, který dosahuje hodnotu 150. Nelly se velmi dobře a rychle učí a sama pomáhala a radila při provádění rekonstrukcí.

Reportér: Moje první cesta vedla do Finska, kde jsem navštívil tajnou laboratoř patřící organizaci BATRADIS. Uvítal mě sám doktor Goldenstein, který mi umožnil učinit tento rozhovor. Sám mě k dívce, kterou objevil, uvedl a diskrétně odešel. Rád bych vás zde srdečně přivítal a zeptal se vás, čemu se věnujete a jak se Vám tu líbí.

Nelly: Já se věnuji spolu s tatínkem různým vědeckým výzkumům a moc se mi tu líbí. Většinu věcí a zajímavostí této planety znám spíše z obrázků nebo filmů. Také jsem si o Zemi přečetla hodně knížek.

Reportér: To je moc pěkné. Zajímalo by mě proč označujete doktora Goldensteina za tatínka. Mohla byste to objasnit?

Nelly: To je tím, protože mě stvořil.

- Reportér:** To zní poněkud neobvykle, ale dle toho, co jsem se o vás dozvěděl, půjde asi o vaše rozmrazení. Dále by mě zajímalo, jestli byste se nechtěla podívat do Prahy.
- Nelly:** Do Prahy bych se moc ráda podívala už proto, že si chci ověřit to, co jsem se o tom městě dočetla. Také bych ráda poznala i jiné stanice Batradisu.
- Reportér:** Myslím, že se tam podíváte. Slyšel jsem a dokonce se mi s tím váš otec, jak nazýváte majitele této laboratoře, svěřil, že má hudbu i od Robina Hronka, se kterým jste se zde setkala. Prý jste mu ukazovala létací stroje, co vidím támhle. Mohla byste nám říci, jestli vám nepřipadalo zvláštní, že po vás chtěl nosit na zádech? Co si o tom myslíte?
- Nelly:** Nosit chtěl. Docela jsem to zvládla, ale neumím posoudit, jestli je to zvláštní. Já jsem ještě knihy o psychologii nečetla, ale tatínek se smál, když se o tom dočetl.
- Reportér:** Závěrem bych se vás rád zeptal, jestli byste nezkusila nosit mě. Může se tomu také říkat „vzít někoho na koně“. Nezkusila byste to?
- Nelly:** No – zkusit bych to mohla, ale nevím, jestli vás uzvednu. Venku je chladno, udělám trochu místa a pokusím se. (Odsune stolec stranou). Tak se chyťte. (pravila, když se otočila a trochu podřepla) Trochu se odraďte.

Na tuto výzvu jsem se trochu odrazil a vymrštil nohy kolem jejího pasu. Přičemž mi je Nelly chytila a současně si mě nadhodila. Po té obešla pokoj a po slabém zavravorání mě postavila.

Nová základna organizace BATRADIS na Floridě

Organizace BATRADIS otevřela novou základnu na Floridě. Začátkem června jsem se vydal do Spojených států, abych navštívil tuto novou stanici, která je zajímavá tím, že je pod mořem a je to centrum pro ukázkou mimozemských technologií. Seznámil jsem se tam s technologiemi našich přátel, které když použijeme, vyřešíme tak naše civilizační problémy.

Nejvíce mě zaujala expozice medicíny a dárek pro lidstvo. Uviděl jsem to v mikroskopu a i když tomu nerozumím, zaujalo mě, jak je možné, že lze geneticky narušit buňku rakovinového nádoru, aby zlikvidovala nádor. Tím pádem dostane obyvatelstvo dárek, kterým bude lék proti rakovině. Byl jsem podroben lékařskému vyšetření, které dokázalo, že mám rakovinu tlustého střeva. Mám však štěstí, že k bujení nedošlo a že nádor nezačal metastazovat. Dostal jsem pro ukázkou injekci toho zázračného léku a dal se vyšetřit před odjezdem a po návratu pozemskými lékaři. Ti tento nádor také objevili. Po návratu domů jsem pracoval na tomto článku a dal se vyšetřit znovu. Lékaři se divili, že i když jsem nebyl operován, nebylo po nádoru ani památky. Ovšem nepředbíhejme!

Rád bych se vyjádřil obdivně o druhé části tohoto medikálního dárku: Jde o vakcinu léčící AIDS. Tato nemoc je na Zemi nevyléčitelná. Díky tomuto léku vyřešíme problémy lidí touto nemocí trpících tím, že jim dáme tento lék. Lidé, kteří jsou HIV-pozitivní, jsou také společensky diskriminováni. I to by se změnilo.

Kromě lékařství jsem viděl spoustu zajímavých exponátů i z jiných oborů. Velice důmyslně vymyšlené jsou technologie průmyslové výroby. I tato výstava byla doprovázena filmy a obrázky. Bylo zde k vidění spousty modelů a i součástí továrních linek, které nepotřebují lidskou kontrolu. Dokonce jsem si mohl sám hodně věcí vyzkoušet. Na příklad jsem si zkusil, jak se na jejich planetě pracuje v továrně. Nic složitějšího to není. Posadili mě k počítači a já jsem si nakreslil nějaký design podle předloženého korpusu. Na obrazovce jsem potom sestavil celý výrobek. Myslím, že to bylo auto. Potom mi poradili, abych to odeslal a řekli mi, že se teď vyrobí spousta aut s designem, který jsem nakreslil. Prý se to dá dělat i doma.

Potkal jsem pár zajímavých lidí

Po návštěvě floridské základny jsem poprvé letěl do vesmíru. Nejprve jsem se dostal na jednu z několika kosmických lodí, které jsou ukryté za Měsícem. Začalo to tím, že večer mi někdo zavolal, že mám čekat před domem na vůz, který pro mě přijede před dům v 8 hodin večer. Stalo se tak. Jeho řidič mi řekl, abych se posadil a asi za hodinu jsme zajeli na opuštěnou lesní cestu s výhledem na malý palouček. Zanedlouho bylo slyšet slabé svištění, které se pozvolna změnilo v hromový šumivý hukot, který byl doprovázen o něco tišším pištivým hvízdáním, jakoby letělo letadlo. Současně palouček zaplavilo sinavě modré světlo. Hluk slábl a jeho tón klesal. Za velmi hlučného vrnění, ze kterého zaléhalo v uších, snesl se na palouček zářivý diskovitý předmět s osmistěnnou kabinou a malými nožičkami, které se vysunuly před usednutím předmětu na zem. Hluk ustal za klesajícího bručení. Potom se vyklopily schůdky a můj řidič se se mnou rozloučil a popřál mi šťastnou cestu. Uvnitř to vypadalo jako v letadle. Pohodlná křesla však neměla pásy, jen jakýsi rám. Posadil jsem se ke dvěma dívkám, které mi nabídly místo u okénka. Moc nemluvíly a měly na sobě oranžové uniformy a modré čepice se štítkem. Za chvíli to začalo opět dělat ten hukot a současně se se zabzučením elektromotoru a kovovým bouchnutím zavřely dveře. Celý tento dopravní prostředek z toho hluku začal drnčet a ten rám se nám všem sklopil přes hlavu a ramena na prsa. Najednou to trhlo a měl jsem pocit, že jedu vzhůru ve stále se zrychlujícím výtahu. Tento pocit ustal, když jsme se zakymáceli při průletu mraků. Přitom jsem zjistil, že jsme nakloněni předkem nahoru. Hluk se zmínil a když mi odlehlo v uších, uviděl jsem modrý oblouk Země s měňavými barvami. Do kabiny vniklo trochu slunečního světla, ale to jsme se točili pryč. To světlo vypadalo velice zajímavě, neboť mu chyběl modrý podklad, jaký má na Zemi. Tady kontrastovalo s černou oblohou posetou hvězdami.

Za chvíli jsme viděli povrch Měsíce. Slunce dělalo černobílé stíny, ze kterých se hrozivě tyčily hory a skály. Podobně byly obtažené i vystouplé okraje kráterů. Jakmile jsme přeletěli měsíční severní pól, za kterým byla vidět jakási anténa, zamířili jsme k jednomu z několika obrovských diskovitých předmětů, které tam visely v prostoru seskupené v jakési formaci.

U jednoho z těchto talířů se otevřela část boční stěny. Vypadala jako vjezd do obrovského hangáru. Cítil jsem, že jsme přistáli a v tom se vrata za námi zavřela. Po slabém škubnutí jsem z okénka zahlédl, že nás něco odtáhlo do velké osvětlené haly. Ve skutečnosti se prý přistávací plošina otáčela. Když pohyb ustal, bezpečnostní rámy se zvedly a zároveň jsem slyšel, že se u naší lodi otevřely dveře. Vystoupili jsme po té samé šikmé plošině, po které jsem nastupoval. Sotva jsem vstoupil do protilehlých dveří, dveře se za mnou nehlučně zavřely. Slabé zhoupnutí žaludku mi prozradilo, že jedu kamsi vzhůru ve výtahu. Když jsem vystoupil, uviděl jsem před sebou velké okno, kterým bylo vidět do té přistávací haly. Vypadalo jako talíř otočného měniče u přehrávače kompaktních desek. Boční okno, které jsem měl po pravé ruce, mi poskytlo výhled do nádherné hvězdné černě vesmíru. Viděl jsem také přilétat takovou loď, jaké stály na tom měniči. Byl to malý talíř, který za chvíli zmizel z dohledu a zase se objevil, když se přistávací rampa pomalu pootočila a zanesla loď také k takovým dveřím, do kterých jsem vstoupil.

Když jsem se dost vynadíval, šel jsem do dveří naproti oknu do kosmu, které se přede mnou sami otevřely a když jsem prošel do šedé kovové chodby, zase se zavřely. Najednou jsem ucítil odněkud vůni kávy a vydal jsem se po vůni, až jsem dorazil do jakéhosi bufetu. Tam sedělo několik lidí, kteří byli také uniformovaní v oranžovém, a zeptal jsem se jich, kde bych našel někoho, kdo má co dělat s výzkumem Země a kdo tam má letět, či kdo tam byl. Jeden z nich spolu s nějakou dívkou, z těch oranžových, mě vedli spleť chodeb do jakési čekárny, prý abych se zatím posadil. Za chvíli přišla dívka ve světlešedé uniformě, která měla dlouhé hnědé vlasy nad pas a představila se jako Alfie Parkilová, se kterou jsem učinil následující rozhovor.

Rozhovor s Alfií Parkilovou

Úvodní informace

Slečna Alfie Parkilová se narodila 31. 10. 1974. Je asi 174 cm vysoká, má hnědé dlouhé vlasy a hnědé oči. Zajímá se o hudbu, umělecké ruční práce a počítače. Na Zemi pobývala asi týden a nyní pracuje na této lodi.

- Reportér:** U mikrofonu vítám velice příjemně vypadající dívku, kterou potkávám na takto neobvyklém místě, jakým je bez pochyby kosmická stanice, kde mě velmi překvapuje, že je tu stejná gravitace jako na Zemi. Mohla byste to objasnit a potom nám říci něco zajímavého o své práci?
- Alfie:** Pokud jde o tu gravitaci, tak ta je stejná jako na naší planetě a taky na Zemi. Na to tady máme přístroje. Jinak moje práce není zas tak moc zajímavá. Já mám na starost organizaci dopravy mezi touhle lodí a Zemí. Každá loď má někoho takovýho. Spolu se mnou to ještě dělá jedna dívka, která žila dost dlouho na Zemi.
- Reportér:** To je zajímavé. Dozvěděl jsem se někde, že jste byla na Zemi a to dokonce v Praze. Co jste tam dělala a budete tam někdy déle?
- Alfie:** Byla jsem tam asi tejdén, ale nevím, jestli tam budu nějak dlouho. Zatím to tak moc nevypadá.
- Reportér:** Nesetkala jste se tam náhodou s Robinem Hronkem?
- Alfie:** Pokud si ještě vzpomínám, tak jsem ho potkala na nějaké recepci. Když jsem odlétala ze Země, tak jsem musela cestovat až do Japonska, kde jsem byla v Tokiu na jeho koncertě.
- Reportér:** Závěrem bych se vás rád zeptal na jednu takovou zvláštní věc: Nejprve bych rád věděl, jestli po vás nechtěl nosit na zádech a za druhé, jestli byste nezkusila jen tak pro legraci vzít mě. Co vy na to?
- Alfie:** Pokud vim, tak jsem ho jednou navštívila a výborně jsme se bavili. Během toho se mi zeptal, jestli bych ho neunesla, že by chtěl vzít, když je taková dobrá nálada, na koně. Tak jsem ho vzala okolo pokoje a docela se mu to líbilo. Jinak jestli bych vás nesvezla, záleží, kam byste chtěl svízt a jak dlouho.
- Reportér:** Stačilo by mě jen tak tady. Mě jde hlavně o to, jak jste ochotná dělat i toto.
- Alfie:** To bude nejlepší. Jsem vlastně v práci a za chvíli vás budu muset opustit. Tak se chytněte a rozkročte se a trochu si na mě nalehněte. Až vám řeknu, tak se trochu odražte. (Přitom se sehnula, abych se chytil a nalehl si, přičemž jsem nosem zavadil o její hlavu a obličej jsem na okamžik zabořil do jejích vlasů), najednou řekla : Tak teď.
-

Přitom si mě nadhodila a párkrát obešla čekárničku. Potom se rozloučila a odešla do své pracovny.

Rozhovor s Korou Ritasovou

Úvodní informace

Slečna Kora Ritasová se narodila 28. 4. 1973, je asi 175 cm vysoká, má černé rovné a dlouhé vlasy do pasu, které má uprostřed hlavy rozdělené výraznou pěšinkou. Kromě těchto krásných lesklých a modře zářících vlasů má velké černé oči. Je zajímavá tím, že žila dlouho na Zemi a nyní pracuje na této kosmické lodi. Kora se zajímá o hudbu a počítače.

Reportér: U mikrofonu vítám slečnu Koru Ritasovou, která je zajímavá tím, že žila dlouho v Praze a stála téměř u zrodu české pobočky organizace BATRADIS. Mohla byste nám o tom říci něco zajímavého?

Kora: O tom bych vám mohla říct pouze něco o tom, že jsem stála v čele vědecké skupiny, která zakládala komisi pro diplomatické záležitosti a pro řízení průběhu sociologických výzkumů.

Reportér: Z určitých zdrojů informací jsme se dozvěděli, že vaše vědeckovýzkumná skupina pořádala akci, která byla neúspěšná, díky požadavku, o kterém se budeme bavit za okamžik. Nejprve by mně a naše čtenáře zajímalo, zda-li by tato akce byla úspěšnější s použitím dnešní výpočetní techniky a s lepším provedením tiskových materiálů a s lepší strategií agitačních postupů?

Kora: Pokud jde o tuto akci, která se jmenovala Branný nábor, tak by nám v České republice ani dnes nic nepomohlo, ve srovnání se západní Evropou, Spojenými státy a severní Evropou, kde akce fungovala. Ochota dívek nosit někoho na zádech byla největší v U.S.A., v Evropě to bylo nejvíce ve Švédsku. O něco slabší to bylo ve Velké Británii, kde ze sta procent dotázaných tuto zkoušku podstoupilo 30%, 45% mělo rozpaky a zbytek odmítl. Nejslabší to bylo v Německu, kde ze sta procent bylo v této otázce ochotných 27% dívek, 49% mělo rozpaky, pochybnosti a otázky a zbytek nechtěl. Pokud jde o Německo, pokud vás to zajímá, tak ty, co byly ochotné, se s typickou německou precizností a smyslem pro pořádek, se hrnuly do výkonu charitativních služeb.

Reportér: V předchozí otázce, na kterou jste odpověděla se spoustou statistických faktů, jste se zmínila, že ty německé dívky, které byly přijaty, se hrnuly do výkonu. O jakou službu vlastně šlo?

Kora: Pokud vím, tak šlo o zavedení charitativní služby, která na naší planetě normálně funguje. Jde o celý komplex služeb pro zdravotně postižené, doprovodem a dopravou zdravotně postiženého z místa na místo a nošením nákupů a eventuálně i ošetrovatelskou péčí v domácnosti ve formě manželství konče.

Reportér: Prý znáte osobně i Robina Hronka, který po vás možná chtěl, abyste jej nosila. Co byste nám o tom řekla zajímavého?

Kora: Jestli to bude zajímavé, to nevím, ale povozit se na koni chtěl. To samé byl také požadavek, který nám to kazil.

Reportér: Docela by mě zajímalo, jak byste reagovala, kdybych chtěl vzít na záda já.

Kora: Myslím, že normálně. Zkuste to.

Reportér: Robina Hronka jste prý vzala. Já bych chtěl také vzít na koně. Šlo by to?

Kora: No proč ne? Nejprve bych vám ale chtěla někoho doporučit. Je to slečna Brenda Powelsová, která pracuje v sektoru B6. Ona poletí za chvíli na Zemi. Můžete letět s ní. Teď vás vezmu na koně já a potom jí zavoláme. Tak teď se mě držte kolem ramen, uděláme koně a potom vás pošlu do sektoru B6. (otočila se, já se chytil, ona si mne naložila způsobem, který byl něco mezi nadhozením a vysunutím, a obešla párkrát svoji pracovnu, přičemž si mne občas nadhodila. Když mne postavila, někam telefonovala a pak něco psala na počítači a vytiskla mi sdělení, načež mi řekla) : Následujte červená světélka. Je to Úroveň 4 , druhé dveře vpravo. Branda se těší a když si to budete přát, poveze vás na koni do odletové haly.

Rozhovor s Brendou Powelsovou

Úvodní informace

Slečna Brenda Powelsová se narodila 22. 11. 1972, je asi 185 cm vysoká, má blond světle nazrhlé, kudrnaté vlasy, dlouhé až přes ramena. Učesaná je stejně jako Alžběta T., ale v tomto případě jsou vlasy světlejší. Brenda má hnědozelené oči a nyní opustí tuto loď. Je velice svérázná a zajímá se téměř o všechno.

Reportér: U mikrofonu vítám další dívku, která mi dovolila, abych ji doprovázel při cestě na Zemi. Mohla byste nám říci něco o tom, co tam budete dělat a něco o sobě?

Brenda: Jsem Brenda, no a letím teď na vaši planetu, kde povedu výzkum průmyslový výroby a taky tam mam svojí starší ségru, která tam dělá, tuším, do kultury nebo něčeho takového.

Reportér: Co očekáváte od pobytu na Zemi, pomineme-li vaší práci?

Brenda: No, - celkem nic. Uvidím ségru, a toho, no – do prdele – jak se jmenuje, - jo – Robina Hronka, no a snad nějakou zábavu. Jo a prej se rád vozíte na koni. Mám vás vzít teď nebo až za chvíli?

Reportér: Myslím, že až za chvíli, protože bych se vás rád zeptal, jestli to také nechtěl Robin Hronek, s nímž jste se patrně setkala. Že chtěl?

Brenda: Jo - setkala. A nosit chtěl. Už bychom teda měli jít. Tak a teď uděláme koně a pojedeme do haly k raketám. Tak hej hop!

Brenda si mě při tomto výkřiku mocným nadhozem naložila, až jsem také leknutím vykřikl, neboť jsem měl zprvu pocit, že jí přeletím přes hlavu a natáhnu se na podlahu jak široký tak dlouhý. To se naštěstí nestalo. Po cestě si mě občas nadhodila, když jsem zklouzával a postavila mě až před výtahem, kterým jsme jeli dolů do odletové haly.

Oslava promoce slečny Magdy Duresové

Opět jsem se šel podívat do restaurace, kterou provozuje slečna Kate Haidenová, kde se konala oslava promoce Magdy Duresové, která zde studovala architekturu a letos z ní obdržela diplom a vědecký titul Inženýr. Nyní si již tedy může oficiálně psát před své jméno „Ing.“. Byla to dosti hlučná oslava, spojená s tombolou, kde jsem vyhrál hodinky, které nefungují a půllitr, který řihá. Po večeři jsem byl samotnou Kate Haidenovou upozorněn, že si dnes večer užiji hodně jízdu na koni, protože se dívky, s kterými jsem mluvil v prvním díle, domluvily a které jsem o to nežádal. Mám se prý odebrat dolů do diskosálu, odkud zaznívalo nějaké techno, jehož mlácení bubnů bylo slyšet i tady v restauraci.

Rozhovor s Kate Haidenovou

Místo toho, abych zde uvedl úvodní informace, rád bych se zmínil o tom, že jsem využil toho, že mně tato dívka obsluhovala a měl jsem s ní tento rozhovor:

- Reportér:* Rád bych se vás nyní zeptal na dnešní program. Co se dole děje?
- Kate:* Dole se koná diskotéka a bude tam asi tak za hodinu vystoupení kouzelníka. Budete mít taky o zábavu postaráno. (směje se). Holky se na vás domluvily, takže se povozíte na koni až až.
- Reportér:* Pokud máte chvíli čas, tak by mě zajímalo, jestli jste nepřipravila něco nového co by zpěvačka. Je něco nového?
- Kate:* Nic moc nového nemám. Akorát připravuju cédéčko se známejma písničkama. Je to v podstatě country.
- Reportér:* Závěrem by mě zajímalo, jestli byste i vy byla ochotná zkusit mě vzít na záda. Šlo by to?
- Kate:* Vy chcete vzít na koníka? No tak jo! (Otočí se ke mně zády a trochu se sehne). Tak se chytněte a můžeme na tu diskotéku zajet.

Když jsem se chytíl a ona mně chytila za nohy a nadhodila, objeli jsme jídelnu a zamířili ke schodům. Tam mně postavila a šla za mnou dolů s tím, že mi jde zařídit pořadí těch dalších dívek.

Rozhovor s Magdou Duresovou

Opět zde nebudou osobní informace o této dívce, neboť je máme v prvním díle tohoto článku. Jediné co můžeme zopakovat je ta skutečnost, že se Magda vyjadřuje velmi příjemným způsobem.

- Reportér:* Před tím, než se vás zeptám na pár zajímavostí ohledně vás, vaší práce a na to, jestli je u vás něco nového, rád bych vám poblahopřál k vaší úspěšné promoci a začal bych tím, co je u vás nového. Mohla byste o tom říct našim čtenářům zajímavého?
- Magda* Já bych ráda následovala strukturu vaší otázky, čehož bych asi nejlépe docílila tím, že vám děkuji, a nových věcí je momentálně tak zvané hodně, což lze formulovat také tak, že jich je málo. Zajímavé by možná bylo to, že jsem pomohla Marii Smaulové s řešením jejího problému, což by vám řekla
-

o něco líp Beferly, a také jsem dostala práci v naší realitní kanceláři, kde projektuji vnitřní prostory.

Reportér: To je velice zajímavé. Nebudeme však čtenáře zatěžovat odbornou diskusí o architektuře, a raději bych se zeptal, jestli s architekturou nehodláte nějak soukromě podnikat. Co vy na to?

Magda: Myslím, že ne, alespoň jsem o tom nepřemýšlela, ale momentálně mi vyhovuje to, co teď dělám.

Reportér: Závěrem bych se rád zeptal na to, jestli jste se také dohodla na tom vtípu, kterým se proslavil Robin Hronek. Víte o tom něco?

Magda: Pokud myslíte, že jsem vzala Robina na koně, tak o tom vím (směje se). V jeho případě se to stalo a už jsme o tom mluvili.

Reportér: Ano, mluvili. Mohla byste nám o tom, že jste se na mne dohodly, říct něco více?

Magda: No tak,- je to asi dva dny, co jsem zapnula počítač a chystala jsem se na práci, když se objevilo okno aplikace „Kolektivní sdělení“, což je jedna z funkcí naší domácí sítě, kde to bylo. Myslím, že to běhá pod Windowsem.

Reportér: Pokud jste to sdělení přijala, rád bych se zeptal, jestli máte náladu to zkusit. Mohla byste mně vzít na koně?

Magda: No jistě. Jelikož mám ale vlastní fantazii a zkusím vás nosit, udělám to dle svých představ. (Nejprve jsme si zatancovali s tím, že mně Magda vzala do náruče, když jsme šli na parket, kde jsme tancovali do konce písničky a v mezeře před dalším hudebním blokem se otočila a sklonila řkouc) Chytněte se, svezu vás.

Magda si mně asi třikrát nadhodila, abych pohodlně seděl, a obešla několikrát parket. Potom jsme se vrátili ke stolu, kde seděla a jakmile dopila pivo, odešla na chvíli k jinému stolu. Po návratu mi podala drobnou skleničku. Když jsme to spolu vypili, zavedla mne na volné místo poblíž toalet, kde si sedla zády ke mně na bobek a řekla: Abych vám předvedla všechny varianty nošení, odborně zvané jízda na koni, tak vám ještě jednou děkuji za přání k promoci a uděláme hodně velkého koně. Pomohla mi posadit se jí na ramena a když se zvedla, donesla mně ke schodům, kde mně vyložila a já po použití toalety šel tam, kam na chvíli odeběhla.

Rozhovor s Beferly Skoitovou

Reportér: Rád se opět setkávám se slečnou Beferly Skoitovou, která je známá tím, že se velice dobře vyzná v počítačích. Od vaší kolegyně Magdy Duresové jsem se dozvěděl, že jste pomohla té Marii Smaulové s tím, jak dopravit vašeho přítele Robina Hronka na vaší domovskou planetu, aniž by musel zemřít. Povedlo se to?

Beferly: Pokud vím, tak se změnila situace, takže jsem to nechala plavat. Problém je ale taky někde jinde. Je k tomu potřeba jedno zařízení, který je bohužel moc drahý. Vono – vynalézat věci a psát programy je fajn. Problém je tady ten, že máme hluboko do kapsy.

Reportér: To je ovšem škoda. Pokud jde o finanční problémy, máme je všichni, tak bych se rád zeptal, jak studujete na té vysoké škole. Řekla jste nám kdysi dávno, že chcete jít studovat výpočetní techniku na ČVUT. Co vy na to?

Beferly: Docela to jde. Jsem ve druháku a moc těžký to není.

Reportér: To je moc dobře. Jestlipak víte, o co bych vás teď rád požádal?

Beferly: Jo , - no jasně – vím. (směje se). Půjďme nahoru, tam vás povozim na koni a máte tam taky Julii Gilanovou, Renatu a Marcelu. Ta vás teď nesveze, protože je totálně na sračky a Marilen , jako Benderová, - ta je zrovna na hajzlu (slabě

říhne). Tak uděláme teda koně, ale velkej koník na ramena to nebude.

Když jsme vyšli po schodech do restaurace, tak jsme se zastavili před automatem na hraní šipek, kde si Beferly svlékla tričko a zůstala jen v černém kraťounkém nátláku, otočila se ke mně zády a řekla: Trochu se rozkročte, chytněte se a hlavně se uvolněte. Až vás chytím za nohy, tak povyskočte. Když se ještě o něco více sehnula, takže jsem ucítil její hlavu na prsou a cítil, jak mně drží za nohy a chystá se k nadhozu. Povyskočil jsem, ona se současně zhoupla a obešla párkrát místnost. Zajela také ke Kulečníku a potom mně postavila. Načež mi řekla, že ukázala holkám, které hrály kulečnick, co se po nich chce a přidala se k nim.

Rozhovor s Julií Gilanovou

Reportér: Opět vítám u mikrofonu Nového světa Julii Gilanovou, se kterou byl také učiněn rozhovor . Dlouho jsme se neviděli, tak bych se rád zeptal, co je nového. Je něco nového?

Julie: Novýho toho moc není. Akorát tady někdy dělám servírku. S taxikářem to jde asi tak stejně – málo aut, malý pokrytí, akorát že dostáváme do aut mobily.

Reportér: To je škoda. Změnilo se ve vašem životě něco k lepšímu?

Julie: Nic moc. Jenom jsem častěj mezi lidma.

Reportér: Co je nového v hudbě a co je pravdy na tom, že chystáte novou desku?

Julie: No – to prqvda je. Robin totiž zase něco složil a zpívá tam taky Máňa. Jsou tam taky dvě písničky, který zpívám já, ale nevím, kdy to bude nahraný na cédečko, protože jsem slyšela, že se v holyňském výpočetňáku rozhasila vypalovačka a musíme počkat, až to někdo spraví. Marcela říká, že prej Elmar dostal vypalovačku k Vánocům, tak to snad půjde udělat tam.

Reportér: Doufám, že to bude fungovat. Pokud jde o to, co se tady děje, rád bych se nyní zeptal, jestli jste i vy schopna udělat to, co vaše přítelkyně. Šlo by to?

Julie: No , - viděla jsem teď Beferly, jak vás nosí. Vona říká, že jsem na to expert. Tak já tady udělám jeden malej šťouch a pak pojedem na koni.

Když Julie provedla svůj tah v kulečnicku, řekla mi, že mi předvede různé možnosti nošení. Nejdříve řekla, abych se jí chytil, že mi udělá koně jako Robinu Hronkovi. Když jsem se jí chytil, tak řekla: Takhle vozím Robina. Jak mně brala za nohy, její vlasy mi přejely po obličejí. Najednou vykřikla „A hop!, mocně si mně nadhodila a dvakrát objela lokál, halu se schodištěm a když mně postavila na zem, tak se zeptala, jestli nechci velkého koně. Když jsem odpověděl, že to není nutné, začala se vytahovat, že i Robina uzvedne na ramenou. Tak jsem řekl, že to může zkusit. Poté mi sdělila, že ze země to nepůjde a řekla mi, abych se zul a vylezl na židli. Načež řekla: Tady jsou na tohle blbý židle, protože jsou polstrovaný. Když jsem stál na židli, řekla mi, abych zůstal, jak jsem a rozkročil se. V tom jsem ucítil, jak mně objímá a strká hlavu mezi nohy a stahuje mně ze židle. Nebojte se, řekla mi přátelsky a zvedla se i se mnou nahoru. Potom udělala několik vrávoravých kroků a sehnula se trochu rychleji než chtěla, aby mně vyložila.

Rozhovor s Renatou Gilbertsovou

- Reportér:* Opět vítám u mikrofonu slečnu Renatu Gilbertsovou. Před tou legrací, na které se naše dívky z hvězd domluvily, by mně zajímalo, co je u vás nového.
- Renata:* Myslím, že se vod tý doby, co jsme se tady naposled viděli, změnilo akorát to, že Robin nechodí s Mařenou, a jinak snad, že jsem si našla práci v jednom kadeřnictví, ale vona tam přišla nová šéfová a vyrazili mně. Poslední dobou mam málo času, protože hodně jezdím a asi tak za měsíc jsem procestovala skoro celý Čechy.
- Reportér:* Proč jste tak hodně cestovala?
- Renata:* No – to jsem získala zase jinou práci, při který jsem jezdila po různých obchodákách a tržištích a dělala jsem reklamní prodej kosmetiky.
- Reportér:* Rád bych teď náš rozhovor ukončil. Před tím, než bych se zeptal na to nošení, pobavila mně ta veselá historka o té fotografii, kde nosíte Robina Hronka. Mohla byste mně a čtenářům vyprávět nějakou jinou, jak se říká – nějakou veselou příhodu z natáčení?
- Renata:* No, pokud si vzpomínám, když jsme byly s Mařenou v Americe, tak jsme jednou večer u moře chtěly dohrát pásku v kameře, a tam bylo takový molo a (začne se smát) Mařeně se chtělo kadiť a udělaly jsme takovou srandu, že jsem nahrála, (dusí se smíchy a za chvíli pokračuje), jak jí to hovno leze z prdele. (po další explozi smíchu dodává) Není to moc dobře vidět.
- Reportér:* Myslím, že jsme se krásně zasmáli, ale pochybuji o tom, že by to dobře zapůsobilo na čtenáře. Dle mého názoru je tato dekadentní historka trochu moc ostrá.
- Asi se vám to nepodaří tak dobře jako tenkrát s Robinem, ale přes to by se mi docela líbilo, kdybyste mně vzala na záda, nebo na koně, dle toho, jak to chcete nazvat. Nechám to na vás. Šlo by to?
- Renata:* Pozorovala jsem Julii, když vás vozila. Takový to nebude, ale tak jak jsem někdy svezla Robina, tak bych vás možná unesla. Jestli chcete, abych vám udělala koně (směje se), tak se chytte, ale bude to jenom na chvíli.

Renata se sehnula a když jsem se jí posadil na záda, postavila se a trochu vrávoravě přešla místnost. Najednou se začala smát, což mělo za následek, že zavrávorala a prudce se sehnula, čímž mně vyložila.

Rozhovor se Zuzanou Andersonovou

K tomuto rozhovoru bych rád připojil tuto úvodní poznámku: Jde o to, že Renata využila Toho, že přišla Zuzana Andersonová, která podpírala Marcelu Lenorovou. Marcela byla bohužel natolik opilá, že rozhovor s ní odpadá. Zato mi Zuzana předvedla něco, co stojí za nijak neupravený rozhovor.

- Reportér:* Opět vítám slečnu Zuzanu u našeho mikrofonu, a těším se na rozhovor s ní a i na tu legraci, jak bude reagovat, až ji požádám o to, co jsem tady již mnohokrát
-

- zažil. Mohla byste nám říci, co je u vás nového?
- Zuzana:* Novýho je celkem prd, ale jediná věc, která je tak nějak nová, je, že mám práci v naší realitce a vozím věci do nových bytů. Díky tomu mám ještě jedno auto navíc a to je tak nějak všechno.
- Reportér:* Co je pravdy na tom, že jste byla po Novém roce na horách, kam jste si zajela strávit dovolenou. Kde jste byla a co jste si přivezla?
- Zuzana:* No – byla jsem v Krkonoších a byla to dovolená Batradisu, a voni tam dělali nějakou soutěž v lyžování. Já jsem to taky zkusila a a povedlo se mi to vyhrát.
- Reportér:* Gratuluji. Kdysi dávno jsme se bavili také o zálibě Robina Hronka v tom nošení. Prohlásila jste, že byste nikoho jiného nenosila. Proč jste se přihlásila do té legrace, co je dnes večer?
- Zuzana:* Tady jsme mezi svejma, takže můžu vzít na koně kohokoliv, kdo si řekne. Já za chvíli povezu Marcelu domů, takže jestli vás mám svízt, tak prosím. (otočí se ke mně zády a trochu se sehne, abych se mohl chytit.)
- Reportér:* Vy byste byla ochotná mně vzít?
- Zuzana:* Jo – tak se chytněte a držte se. Dáme koně a pak vám pošlu ještě jednu kámošku.

Jakmile jsem se chytil, tak jsem byl Zuzanou mocně nadhozen a potom ještě párkrát málo, když jsem sklouzával během jízdy dolů. Objeli jsme párkrát parket a bylo to moc pěkné. Zejména se mi líbila její svéráznost a i vůně vlasů, které se mi při nasedání a potom po vykládání otřely o obličej, a i během jízdy, kdy jsem se bál, když Zuzana dělala různé legracky, aby mi to zpestřila.

Rozhovor s Marílen Benderovou

- Reportér:* Jsem rád, že se opět vidíme a jako obvykle bych se rád zeptal : Co je nového?
- Marílen:* Novýho není nic. Jenom to, že jako zástupci firmy HELLOS Electronic máme nový věci pro nějakou Pamelu, protože tady bude mít nějakou kancelář.
- Reportér:* Jelikož je už moc hodin a já bych rád šel domů, tak bych se už teď zeptal, jestli byste mně nezkusila vzít na záda jako ostatní. Asi to nepůjde, ale mohla byste to zkusit?
- Marílen:* Kdo vám řekl, že to nejde? Já jsem vám to nabízela, že vás svezu na koni jako Robina. Já se o to pokusím. (otočí se zády ke mně a řekne): No – chytněte se.

Když jsem se chytil, tak se Marílen předklonila, až mi podtrhla nohy, přičemž mně za ně popadla a při narovnání si mně nadhodila. Vyjeli jsme na chodbu, kde mně vyložila a potom mi přinesla kabát a zavolala taxi, kterým jsem odjel domů.

Kultura a lidé kolem ní

Jak jste si už jistě všimli, stala se tato rubrika téměř pravidelnou součástí rozhovorů s našimi přáteli. Tentokrát těch rozhovorů s kulturními činiteli moc nebude. Konkrétně budou asi tři. Opět to budou ti, kteří se přátelí s Robinem Hronkem, který se zatím hudbě moc nevěnuje, ale přesto se připravuje nová deska s názvem „Out of reality“, kterou připravuje se svými přáteli a prý bude zase koncert velkého formátu.

Pokud jde o zmíněné akce, rádi bychom vás seznámili s několika zajímavými lidmi, kterým jsme se zatím nevěnovali, a tak zde uvedeme rozhovory v plných verzích. Ladislav Fišer však sdělil naší redakci, že byl pozván dívkou, která se jmenuje Tery Rodsensová, s níž zde bude také uveden nový rozhovor. Nejprve se však ale podíváme na další kulturní činitele, kteří s námi spolupracují. Správně bychom však měli říci „které s námi spolupracují“, neboť se jedná opět o ženy. Abychom vám ale mohli dokázat, že i ony jsou ochotné někoho nosit na zádech, a to i přes nedůstojnou a nejapnou hloupost, jakou je toto žádat, vypravil se náš redaktor za těmi, kteří své producentské schopnosti zaměřili (spíše však zaměřily) na hudební tvorbu Robina Hronka. Aby se však dostalo včas na vše, co chceme mít v tomto dokumentu, vybereme jen některé.

Redakce

Rozhovor s Martinou Hammerovou

Úvodní informace

Martina Hammerová se narodila 21. 4. 1961, je asi 169 cm vysoká, má nepatrně nazrzlé blond vlasy na ramena, které jsou téměř kudrnaté asi jako u Marilen B. Martina Hammerová má také modrozelené oči. Pokud jde o její původ, pochází ze Země a má dokonce i českou národnost. Pokud jde o její život, neměla to příliš jednoduché. Oba její manželé byli sourozenci, kteří nebyli ze Země. Jeden z nich jí proměnil život v peklo. Byl duševně nemocný a hodně pil. V takovém stavu byl agresivní a často jí bil. Nakonec ho v sebeobraně zabila. Po nějakém čase se provdala za jeho bratra, který je na ní hodný a ona již žije spokojeně. Naše organizace jí pomohla s řešením svých problémů tím, že jí naši hvězdní přátelé přijali mezi sebe a chrání jí před problémy se státními úřady její fyzickou a úřední neexistencí.

- Reportér:* U mikrofonu vítám paní Martinu Hammerovou, která se rozešla s lidmi, alespoň pokud jde o inteligentní obyvatele Země, zvané „Lidé“. Naše čtenáře by zajímala spousta věcí, na příklad: Jakou činnost se zabýváte a proč jste si vybrala hudbu, jako obor prezentace mimozemské kulturní produkce?
- Martina:* Pokud jde o práci, kterou dělám, tak jsem v hudební produkci kulturní redakce. Hudbu jsem si vybrala asi proto, že je můj manžel muzikant, takže mám k hudbě určitý vztah.
- Reportér:* Jací jsou vaši nejoblíbenější interpreti a zpěváci, které ráda posloucháte?
- Martina:* Pokud jde o to, co nejraději poslouchám, tak je to v první řadě John Lennon, toho zbožňuju, a jinak je mi to celkem jedno. Jsou věci, které nesnáším, ale to doma nemáme.
- Reportér:* Jakou hudbu konkrétně nesnášíte?
- Martina:* No, - to co opravdu nesnáším, jsou ty různé rapy a techna. To je pro mě
-

bouchání dveřma. Metalovou muziku taky nemusím poslouchat. To začnu třískat nádobím. Boužel je teď hodně populární to mlácení a řvaní. Proto jsou ty mladý lidi tak zlí.

Reportér: Zajímalo by mně, zda-li jste se setkala s Robinem Hronkem. Nepřipadalo vám zvláštní, že chtěl od vás nosit na zádech?

Martina: Abych se přiznala, tak jsem tomu ze začátku moc nerozuměla, ale pořád je to lepší než to, jak jsem žila. O tom se mi ale mluvit nechce. Pokud si ale vzpomínám, tak jsme to zkoušeli.

Reportér: Jistě jste si všimla jednoho podivného jevu v naší síti, že se o mně říká, že bych to také chtěl jako Robin. Nerad bych vás nějak obtěžoval, ale docela by mně to zajímalo.

Martina: No – já si toho všimla. Obávám se, že vás neunesu. Asi si někdo dělá legraci. Pokud bych vás měla vzít, tak bych to udělala takhle, když se chytíte, (otočila se a já se chytil), ale asi to nezvládnu.

Martina se sehnula a vzala mně za nohy. Silně zabrala a udělala pár vrávoravých kroků s tím, že jsem se bál, že spadnu. Potom mně radši se slovy „tak a dolů“ raději postavila.

Rozhovor s Tery Rodsensovou

Poznámka

Popis a osobní údaje jsou uvedeny v prvním díle tohoto článku. Redaktor L. Fišer přijal Pozvání od této dívky.

Reportér: Jsem velice rád, že můžu zase mluvit s Tery Rodsensovou, které děkuji za pozvání. Mohla byste nám říci, co je u vás nového?

Tery: Novejch věcí moc není. Máme nový počítače, a pokud jde vo práci, tak dělám všechno možný.

Reportér: Dozvěděl jsem se že se připravuje koncert Robina Hronka. Jako jeho přítelkyně a též zpěvačka a kytaristka byste o tom měla něco vědět. Mohla byste nám něco o tom říci?

Tery: No, - něco bych věděla. Na Internetu jsem našla stránku vo jeho muzice. Bylo tam něco vo koncertu v Barceloně, a že dostaneme vzkaz jako hudebníci, že se máme připravit. No – uvidíme.

Reportér: To je moc zajímavé. Mám toho dnes více, měl bych jít. Minule jsme končili náš rozhovor tím, že jsme se bavili o tom, jak jste nosila Robina a vyjádřila jste i svůj názor. Udělalo by mi radost kdybychom to zkusili. Šlo by to?

Tery: No jasně! Já jsem vás pozvala, protože jsem tenkrát měla nějakou práci, takže jsme to nedělali. Tak jdeme na to. Já to tady uklidím a svezeme se na koni.

Když Tery odklidila ze stolu nádobí, odsunula jej stranou, abychom měli víc místa. Otočila se, trochu se shýbla a řekla, abych ji objal kolem ramen. Jakmile jsem se držel, Tery se sehnula, chytila mně za nohy a nadhodila mně tak mocně, že jsem jí málem přeletěl přes hlavu. Místo toho jsem jí dopadl na záda, až vykřikla. Díky tomu jsem dobře seděl. Objeli jsme asi třikrát pokoj a potom mně postavila.

Kdo je tu nový

I tato rubrika se již stala součástí sbírky hovorů s návštěvníky. Pozorným čtenářům jistě neunikne ani to, co spadlo pod stůl. Pokud jde o ty, kteří měli to štěstí a jsou uživateli Internetu, a dostali se do naší soukromé počítačové sítě zvané „B-NET (Batradis network)“, jistě objevili některé nové věci. V tomto případě jde o stránku společnosti Allied social services L.t.d. která prostřednictvím naší organizace (organizace BATRADIS) vstupuje také do České republiky. V Praze se připravuje první česká pobočka této společnosti, která hodlá poskytovat služby našim zdravotně postiženým spoluobčanům. Budou zde nyní uvedeny rozhovory s vědeckým týmem, pocházejícím z vesmíru, který bude tuto kancelář provozovat. Podrobnější informace najdete u nás na Internetu, pokud si zavoláte jejich českou verzi jejich webové stránky na adrese: WWW.ASSERVICES.BATRADIS.CZ.

Rozhovor s Pamelou Jannisovou

Úvodní informace

Slečna Pamela Jannis se narodila 29. 11. 1974, je asi 173 cm vysoká, má černé vlasy ostříhané „na ježka“ a velké černé oči. Pracuje jako sekretářka na osobním oddělení společnosti Allied social services L.t.d. a v současné době je vedoucí vědeckovýzkumného týmu vyslaného jmenovanou společností. Zájmy má všeobecné a je velice ráda, že mohla navštívit naší planetu.

- Reportér:* Jsem velice potěšen tím, že mohu pořádat o rozhovor dívku, která je zde v podstatě prvně v životě. Co je na tom pravdy, že jste nás už jednou navštívila?
- Pamela:* Pokud si dobře vzpomínám, tak jsem tady už jednou byla. Tenkrát jsem tu byla sama a byla to vlastně taková průzkumná návštěva, která trvala asi týden.
- Reportér:* Do naší redakce nám asi před týdnem přišel dopis, kde se píše, že jste se setkala s Robinem Hronkem v tramvaji. V dopise je též uvedeno, že jste prý pustila sednout jeho matku. Mohla byste nám říci o tom něco bližšího?
- Pamela:* To se mohlo stát při mé průzkumné návštěvě. Po pravdě řečeno si už moc nevzpomínám, ale bylo to tak.
- Reportér:* Nesetkali jste se náhodou o něco úžeji?
- Pamela:* O něco úžeji, jak říkáte, jsme se setkali z důvodů našeho vstupu do Prahy. Rádi bychom zde začali poskytovat naše služby, ale nemáme lidi. Robin Hronek by nám mohl pomoci, ale nechce se mu pro nás pracovat.
- Reportér:* Proč se mu nechce pro vás pracovat?
- Pamela:* Protože s tím má špatné zkušenosti, hlavně s psychofyzickým testem osobnosti.
- Reportér:* Není to náhodou požadavek, aby ho někdo nosil na zádech?
- Pamela:* No – to tak je. Vidím, že jste si přečetl naší stránku.
- Reportér:* Vaší internetovou stránku jsem viděl, ale vím to i bez toho. Pokud jde o tuto žádost, nechtěl to také od vás?
- Pamela:* Ano, chtěl to. Doslova se zeptal, jestli bych ho nezkusila vzít na koně, nebo na záda, že by ho to zajímalo. Zkusila jsem to a on byl docela spokojený.
- Reportér:* Docela bych uvítal, kdybyste zkusila to samé se mnou. Mohla byste mně také vzít?
-

Pamela: Aby byla legrace, zkusím to. Na koně si moc netroufám, to by asi špatně dopadlo, ale na záda to šlo s Robinem celkem dobře. U vás to bude horší, ale – chytte se a zkusíme to.

Pamela se otočila a já se chytil. Když se sehnula, aby mně naložila, řekla mi, abych trochu povyskočil, což mělo za následek, že si mně houpavě nadhodila obešla místnost. Potom mně vyložila a poslala mně za svou spolupracovnicí, která se jmenuje Diana a která vytvořila naší stranu a je také odbornice na – cituji: Diana je také odbornice na vození na koni.

Rozhovor s Dianou Watersovou

Úvodní informace

Slečna Diana Watersová se narodila 10. 8. 1972, je asi 190 cm vysoká, má hnědé, světlejší kaštanové a kudrnaté vlasy přes ramena. Na práci s počítačem a na čtení strojopisu potřebuje brýle. Diana pracuje u společnosti Allied social services jako účetní a správce sítě. Je autorkou české verze webové stránky a její specializace je: Sociologie, vedení statistik a účetnictví. Zajímá jí hudba, počítače a cestování.

Reportér: U mikrofonu časopisu Nový svět vítám další novou návštěvnicki. Co byste nám řekla o tom jak se vám u nás líbí?

Diana: Jsem velice potěšena tím, že jsme se dostali do Prahy. Kromě Pamely a mně je zde ještě jedna dívka a její tatínek. Ráda bych touto cestou cestou poděkovala našemu vedení, že jsem byla poslána právě do Prahy, protože jsme při její prohlídce zjistili, že Praha je velice krásné město.

Reportér: To mně velice těší. Navštívila jste také jiné země a města?

Diana: Když jsme přistáli na této planetě, tak jsme přistáli v zemi, které se zde říká Německo. Tam jsme po cestě do Prahy navštívili Heidelberg a první oficiální přivítání bylo ve Stuttgartu.

Reportér: Můžete nám říct něco o tom, že jste se setkala s Robinem Hronkem, kterého chcete zaměstnat?

Diana: S tím jsem se i já setkala sama, a jsem ráda, že ho znám osobně.

Reportér: Pokud jste s ním byla sama, nechtěl od vás nosit na zádech?

Diana: Pokud si vzpomínám, tak ano. Já o tom naštěstí věděla už před tím a zajímavé na tom je, že to naše organizace používá, což je asi ten důvod, proč u nás nechce pracovat, protože dělal podobnou práci, která na tom vážla.

Reportér: Jistě jste se dozvěděla, že sbírám tyto rozhovory pro demonstraci správného jednání s lidmi, kteří mají zvláštní přání. Rád bych věděl, jestli byste mně také nevzala, a pokud ano, mohla byste to udělat?

Diana: Pamela mi řekla, že vás to moc zajímá. Já se podívám, abychom se někde o něco nezranili a já vás vezmu na koně, že na to budete možná vzpomínat. Nejdříve uděláme koně jako s Robinem, (otočila se a sehnula, abych se chytil, potom si mně naložila a objela několikrát místnost, za občasného nadhození) ještě uděláme koně klasického, na kterého jsem schopná vzít i Robina. Vás taky. Tak lezte (sedla si na bobek a pomohla mně usadit se jí na ramenou). Potom mně zvedla a obešla asi třikrát pokoj s tím, že se začala třást, tak mně vyložila). Tak co, - dobřej koníček?

Reportér: Moc vám děkuji. Je to pozoruhodné.

Rozhovor s Jenny Robertsonovou

Úvodní informace

Slečna Jenny Robertsonová se narodila 8. 12. 1977, je asi 170 cm vysoká, má černé vlasy na ramena podobně jako Kate H., ale pouze vlnité. Tato dívka patří do skupiny, z níž jsme zde již dvě dívky uvedli a máme i rozhovory, které již máte přečtené. Kromě práce u společnosti Allied social services L.t.d., kde pracuje jako sekretářka na osobním oddělení, tak se tato dívka zajímá o hudbu, sport, počítače a motorismus.

Reportér: Opět jsem zavítal ke krásné černovlásce, tentokrát opět v bleděmodré uniformě, z čehož jsem poznal, že patříte k Pamele. Mohla byste nám říci něco o vaší zdejší práci?

Jenny: O své práci vám akorát řeknu, že se budu starat o dispečnig naší firmy až nějaké bude. Zatím je to dobrá flákárna.

Reportér: Co jiného očekáváte od pobytu na naší planetě?

Jenny: Myslím, že potkám zajímavý lidi.

Reportér: Koho máte konkrétně na mysli?

Jenny: Konkrétně -, asi potkám různý svý oblíbený skupiny a hudebníky. Prej tu je Robin Hronek, uvidím zas po dlouhý době svojí kamarádku Beky, která mně s ním dala dohromady, - no a tak vůbec no.

Reportér: Když jste se s ním setkala, co pro vás mohlo být zvláštní?

Jenny: Zvláštní na tom nebylo nic.

Reportér: Nebylo zvláštní ani to, že by chtěl vzít na záda?

Jenny: No, - to bylo úplně OK. Když chtěl vzít na koně, tak jsem ho vzala. Divný to vůbec není.

Reportér: Co takhle, kdybych chtěl nosit já, zkusila byste mně také vzít?

Jenny: Úplně klidně. No? (otočí se abych se chytil) Povožíme se na koníku.

Když mi to takhle vyzývavě nabízela, tak jsem se příslušně chytil. Janny si mně pěkně naložila, obešla pokoj a pak mně postavila.

Rozhovor s Andreou Gilmourovou

Úvodní informace

Slečna Andrea Gilmourová (čti Andrea Džilmórová) se narodila 12. 12. 1976, je asi 172 cm vysoká, má dlouhé blond vlasy s melírem, který však není tak kontrastní jako u Marilen B. Andrea má také šedomodré oči. Pokud jde o její duševní schopnosti, tak se zajímá v podstatě o vše možné je velmi odvážná. Její specializací je výzkum lékařství.

Reportér: Vítám u mikrofonu slečnu Andreu a jsem rád, že jsem si zase mohl udělat na nejkrásnější stanici pražského Metra, jakou je Rajská zahrada. Jak se vám zde líbí a co děláte?

Andrea: Je to tu pěkný. Já se zajímám o lékařství a tohle místo, kde bydlím, mi připomíná domov. Jinak nevím, co bych vám řekla.

Reportér: Máme zjištěno, že vás Robin Hronek, který je u vás velmi populární díky hudbě, že vás navštívil i u vás doma na vaší planetě. Můžete nám to potvrdit, či vyvrátit?

Andrea: No jo – von u nás byl. My jsme ho pozvali, protože, - teda von se jel podívat k nám, a v hotelu bylo plno, no – a tak bydlel u nás.

Reportér: Proč se k vám jel podívat?

Andrea: U nás je zábavní park, kterej je v podstatě novej. Něco se tam otvíralo a von tam díky tomu co je, byl na tý slávě. Pak jsme ho ta m vzali soukromě.

Reportér: Když jste se spolu bavili, nechtěl abyste jej nosila na zádech?

Andrea: Myslim že ne. Já jsem ho sice nějak nosila, ale bylo to jinak. Pokud si pamatuju, tak jsem s ním šla do takovýho jako by divadla, a bylo tam narváno, takže jsme toho moc neviděli. Zrovna tam byl nějaký průvod a já jsem chtěla, aby to viděl, takže jsem mu nabídla, že ho vysadím, aby se podíval. Von , říkal že ho neunesu – a kdesi cosi, až jsem mu řekla, že se vsadíme, že ho zvednu, aby něco viděl. Tak jsme se – ty vole vsadili, že když ho zvednu na ramena, aby viděl přes ty lidi, tak že zaplatím žrádlo já, a když bude mít pravdu von, tak to zacvaká.

Reportér: To je strašně zajímavá historka. Jak to dopadlo?

Adrea: Jak to dopadlo?! – No – sázku projel a zaplatil voběd. To znamená, že i když nejsem bůh ví jak velká a silná, udělala jsem mu klasickýho koně. Jinak jsem ho svezla taky na zádech.

Reportér: To je pozoruhodné. Rád bych věděl, jestli byste mně také svezla. Stačí na zádech. Půjde to?

Andrea: No jasně. Robin tomu říká koníček. Tak bacha bude koníček.

Andrea si mně jenom jemně nadhodila a obešla párkrát pokoj. Potom řekla: A takhle jsem toho Robina vysadila když byl ten průvod. Sedla si na bobek a i když jsem horlivě odmítal, pobídla mně, abych si jí sedl na ramena. Jakmile jsem to udělal, tak jsem se opřel o její hlavu, abych se posunul na místo, což Andrea pochopila, jako výzvu ke zdvihu a také mně zvedla. Trochu jsme se zakymáceli a ona mně raději vyložila.

Už sem zase někdo přiletěl

Asi během týdne po rozhovorech s novými návštěvníci jsem dostal zprávu o tom, že nedaleko Mochova přistálo UFO. Náhodní pozorovatelé sledovali na noční obloze okolo čtvrté hodiny ranní malou svítící kouli, která se později změnila na útvar, připomínající svítící kotouč na film, nebo na magnetofonový pásek. Objekt byl nejprve viditelný i v okolních vesnicích, a přistál na poli. Z popisu tohoto objektu jsem poznal podobnou loď, kterou jsem letěl na jednu ze stanic našich hvězdných přátel. Jeden můj kolega z redakce byl u toho, a dále nám sděluje, že se loď otevřela, a vystoupila z ní mimořádně vysoká lidská postava ženského pohlaví. Tato asi dvoumetrová žena vypadala velmi mladě a oblečená byla ve tmavé, asi černé, velice lesklé kombinéze.

Pokud s ní byl učiněn rozhovor zatím nevím. Pouze jsem se dozvěděl v redakci že se tato dívka zabývá chemií a nukleární fyzikou v oboru stavby chemických prvků. Zajímavé také může pro nás být že zde již tato dívka již chvíli byla. Vypravil jsem se svým reportážním magnetofonem na místo, kde je zatím tato dívka ubytována a pořídil jsem, po mém soudu, docela zajímavý rozhovor.

Rozhovor se Sintíí Newtonovou

Úvodní informace

Slečna Sintie Newtonová se narodila 13.10. 1975. Je asi 198 cm vysoká, má černé vlasy ostříhané na krátko a učesaná je jako Riky T. s druhého dílu těchto rozhovorů. Zemi již v minulosti navštívila a to loni v létě. Zabývá se chemií a fyzikou. Konkrétně jde o tzv. qarkovou fyziku (obor nukleární fyziky zkoumající stavbu chemických prvků). Jinak jí zajímá hudba, počítače a vše možné.

Reportér: Vítám u mikrofonu další velice zajímavou dívku. Prý jste k nám přiletěla z jedné vědeckovýzkumné stanice, která je tuším na oběžné dráze okolo planety Neptun. Prý víte, jak lze vyrobit ryzí zlato. Mohla byste nám říci něco o své práci a o tom proč jste tady?

Sintie: Díky tomu, že se zabývám stavbou prvků a také transmutací kovů, zlato vyrobit opravdu dokážu. Je to dost energeticky náročná operace, ale výsledek je pro potřeby českých nižších společenských vrstev dostačující, pokud provádíme transmutaci olova pomocí prudkého ozařování paprsky Gama. Tento pokus hodlám předvést české veřejnosti za podmínky, že nebude na blízku nikdo z vlády. Bohatí lidé nebudou pozváni.

Reportér: To je moc zajímavé. Kdy a jak budete pokus provádět?

intie: Tento pokus budu dělat v Austrálii ve vnitrozemí. Může to být nebezpečné. Pokus by měl být přenášen televizí a doufám že nedojde k ozáření. Proto jsem si vybrala toto místo.

Reportér: Jak víte, že zrovna my potřebujeme uměle vyrábět pravé zlato?

Sintie: Navštívila jsem Prahu ještě před tím, než jsem začala pracovat na té stanici. Sledovala jsem vzrůst cen základních životních potřeb, nájemného, služeb a prostě všeho, tak jsem si řekla že se pokusím realizovat teorii mého tatínka, který je profesorem na univerzitě kde jsem studovala. Naše rodina je totiž vědecká. Mýho dědu dokonce znáte jako objevitele zákona gravitace.

Reportér: To není možné! Isak Newton přece nežil tak dlouho. Leda že by to bylo tak, že by se na vaší planetě žilo po naší smrti zde na Zemi. Mohla byste mi to vysvětlit?

Sintie: V tomhle máte v podstatě pravdu. Někteří lidé, kteří se u vás proslavili jako

vědci, tak ti jenom vlastně citovali naše objevy, nebo jsou od nás. Proto žijí u nás.

Reportér: Tento rozhovor je velice zajímavý, mám však bohužel málo času. Rád bych tedy položil tři závěrečné obvyklé otázky. Prý jste u nás byla. Nesetkala jste se s Robinem Hronkem? Pokud ano, nechtěl, abyste jej vzala na záda, případně na koně?

Sintie: Pokud si vzpomínám tak jsem ho tenkrát potkala. Nosit nechtěl, jenom se na mě velice obdivně díval. Bylo to na místě, kterému se říká Anděl. Pustila jsem ho před sebou do tramvaje, protože jsem se chtěla na něj také podívat. O tom nošení vím, až ho zase potkám, nabídnu mu to.

Reportér: Ano – Obvykle se na to ptám s tím, že říkám, že to chci jako on. V tomto případě je situace poněkud odlišná. Stejně bych vás rád požádal o totéž. Nevzala byste mě na záda, nebo na koně?

Sintie: Myslím že proč ne. Ve škole mě obdivovali spolužáci, když jsem je vozila, nebo hlavně vysazovala, když chtěli vidět, což asi víte jak ne?

V tom si Sintie dřepla na bobek a z toho, že mi strká ruce ze vnitř za nohy jsem pochopil, že se jí mám posadit na ramena, protože mě chce vysadit. To se celkem dobře podařilo. Když mě postavila na pevnou zem, chvíli si odpočinula a pak mi předvedla, jak si mě umí naložit na záda a někam mne odnést. To se sehnula abych se jí mohl chytit, mocně si mě nadhodila a když vykročila tak zjistila že jí trochu škrtím. Na to zareagovala zachrčením a nadhozem. Když jsem opět stanul na pevné zemi, řekl jsem si, že jestli si o to Robin Hronek řekne, má se na co těšit.

Co spadlo pod stůl

Rozhovor se Sheron Marshovou

Úvodní informace

Slečna Sheron Marshová se narodila 3. 10. 1974. Je asi 195 cm vysoká, má dlouhé kudrnaté blond vlasy do pasu, stejně jako Renata G. Sheron má velké modrozelené oči a zajímá se o hudbu, video a sex.

Reportér: Jako by obryň nebylo dost, vítám u mikrofonu ještě jednu, a dost přítulnou. Mohla byste nám říci, jaký je důvod vašeho pobytu u nás?

Sheron: Já jsem taková holka pro všechno. Momentálně pracuji u Lidie v její firmě.

Reportér: Co víte o manželských náhradách a co vás zde nejvíce potěšilo?

Sheron: O náhradách vím to, že tam jsem. My jsme s Robinem velký kamarádi. To mě taky potěšilo, že znám osobně své oblíbence.

Reportér: Co byste nám řekla o tom, že po vás Robin Hronek chtěl, abyste jej nosila?

Sheron: No jo,- on to má rád. Na koni jsem ho povozila. Můžeme se taky povozit.

Reportér: Aby byla legrace, tak můžem. Co vy na to?

Sheron: Jasná klika! (Zvedla mě a políbila) Maminka udělá koníčka!

Sheron se sehnula, aby mě vzala na záda. Když jsem se chytil, párkrát si mě nadhodila a vypadalo to, jako bych nic nevážil. Tak obratně si se mnou hrála. Když mě postavila, řekla: Půjdem ven a dáme si velkého koně. Když jsme vyšli na ulici, Sheron mě popadla a velice obratně si mě vysadila na ramena. Tak mě donesla na stanici autobusu, kde už byli nějakí lidé. Ti se pochopitelně bavili a smáli. Když mě Sheron postavila na zem, řekla jim: No co – tady ten pán se chtěl povozit na koni no!
